

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 4. MARTS 2018 – 3. SIF
VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15
Tekster: 2. Mos. 32,7-10.30-32; Åb. 2,1-7; Joh. 8,42-51
Salmer: 745,435,341,481,217

Fyld med ånd vort virke,
sign os i din kirke,
led i lys os frem!
Se ned til vor jammer
gør vort hjertekammer
til et lysets hjem

Jeg vil begynde i dag med et spørgsmål, som der nok ikke er
ret mange, der har tænkt over ved morgenmaden i dag:
Nemlig spørgsmålet:
Kan farver have tid?
Den gamle Prædiker i vores bibel siger, at alt har sin tid, så må
det vel også gælde farver, kan man mene.
Og i hvert fald kender vi til, at farver kan blegne og falme
netop med tiden. Navnlig bestemte farver og navnlig hvis
stof og gardiner er udsat for sol.
Farver og tid kan også høre sammen på andre måder.
Her i kirken har kirkeåret for eksempel også sine farver, og i
denne tid er det den lille fastefarve, der præger søndage og
gudstjenester.
Frem til den afløses af den hvide påskefarve om en lille
månedes tid.
Den nye tids farve.
Farver kan blegne, når tiden går, ved vi.
Men kan det så også gå den modsatte vej?

Kan farver blive stærkere, når der er for **lidt** tid?
Dette og meget andet handler det om på denne 3. fastesøndag
den 4. marts.
Dagen, hvor det handler om sandhed og løgn.
Det har også noget med farver at gøre.
I hvert fald billedligt talt.
Løgne kan angiveligt have forskellige farver. Vi taler om sorte
og hvide løgne alt efter, hvor alvorlige de er.
Men sandheden er ud over at være skinbarlig også ensfarvet.
Enten er noget sandt eller også er det løgn.
Det er forskellen på sandhed og løgn.
Alligevel er menneskets historie samtidig fyldt af eksempler
på, at hver gang mennesker har prøvet at skrive sandheden med
stort s, så ligger løgningen på lur.
Mennesker kan ikke tage patent på sandheden, siger vi så.
Selv om selv den værste forbryder i menneskehedens historie
hævdede, at han handlede på sandhedens vegne.
Sandhed i menneskehænder er altså skrøbelig.
På samme måde som løgningen er det.
De kæmper om pladsen i mennesker.
Sandhed og løgn står også over for hinanden i dagens tekst
ifølge evangelisten Johannes.
Og det går ikke stille af.
Diskussionen mellem Jesus og hans modstandere handler om,
hvordan vi lever vores liv.
Og Jesus bruger som billede spørgsmålet om, hvor man har
livet fra. Det fædrene ophav.
Du skal ære din far og din mor har de modstandere, Jesus taler
med i dag lært.

Mennesker er sårbare over for, hvordan vores ophav bliver omtalt. Selvom om mennesker livet igennem kan have mange forskellige forhold til forældre og det, man kommer fra, så slår det altid hårdere, hvis det er andre, der angriber.

Fordi det i bund og grund er det, vi bygger vores livssandheder på, der bliver angrebet.

Og i dag angriber Jesus lige præcis sine modstandere på deres ophav.

I har Djævelen til fader, lyder det.

Og modstanderne reagerer som de fleste af os ville reagere:

Nemlig med ordene: ”Du skal ikke sige noget dårligt om vore fædre.”

Men, må vi spørge, hvad siger de egentlig selv om Jesus?

”Har vi ikke ret i, at du er en samaritaner og besat af en dæmon?”

Samaritanerne var jødernes fjender.

Hvor blev sandheden af i **det** spørgsmål?

Ordene står i kø.

Og så sker der lige præcis det, at tiden bliver knap.

Nuancerne forsvinder.

Kun de stærke farver står tilbage.

Sandheden truer med at blive ofret.

Som Jesus blev ofret på den langfredag, vi er på vej imod i denne fastetid.

Jo, menneskers farver kan have tid.

Jo kortere tid, jo stærkere farver.

Og når det går rigtig hedt til, som det gør i dagens tekst bliver der kun to farver tilbage.

Sort og hvid.

I vores hverdag kan vi synes, at det er meget sjældent sandhed og løgn står lige over for hinanden, sådan som vi hører de gør det i dag.

Vores virkelighed består af tusindvis af nuancer, synes vi. De fleste sager kan ses fra flere sider.

Og det prøver vi så på.

Men menneskers tid afgør, hvor mange nuancer, der bliver plads til.

Og nu ligger den så lige til højrebent, men lad os bare tage den en gang til:

Et traditionelt sted at måle dette forhold er i den nyhedsstrøm, der farer forbi os hver eneste dag.

Der sker det tit, at ordene står med gul bjælke på forsiden den ene dag og de modsatte ord står i en lille spalte den næste.

Men selv om dimensionerne er forskellige, så var det sandheden, der vandt over løggen.

Det var indrømmelsen, der kunne blive stående.

Ikke den gule bjælke.

For det sande liv er nuancer.

Ikke sort og hvidt.

Sandheden blev ofret i langfredag mørke, men den vandt i påskemorgens lys.

Et af de emner, der har været omtalt i avisen i den senere tid har ganske vist ikke trukket store overskrifter, men har dog betydning for vores gudstjeneste.

Det handler om den trosbekendelse, vi også her i dag bekendte lige før.

Om den indledning, den har.

Nemlig det, der i fagsproget kaldes for forsagelsen. Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen.

Danmark er faktisk et af de eneste lande i verden, der har denne indledning til trosbekendelsen. De fleste andre lande nøjes med at bekende troen.

Denne danske indledning skyldes som så meget andet i vores kirkeliv Grundtvig.

Og det handler om dåb.

Vejen ind i kirken.

Det kan være svært for en moderne travl verden at forstå, hvad det dog er, der skal forsages, når man står med et lille nyfødt barn og gerne vil dele ansvaret med Gud. Er det ikke, lyder spørgsmålet, at give Djævelen alt for meget plads?

Det er det naturligtvis, hvis man tænker på Djævelen som et væsen med horn i panden og en fork i hånden. Hvis man gør det til et spørgsmål om sort og hvidt.

Men hvad med alle nuancerne?

Hvad med den store udfordring til mennesker som et lille nyt liv også er.

Her kan man vist godt havne i situationer, hvor den gule bjælke truer den stille indrømmelse.

Spørge, hvor kræfterne kommer fra.

Hvilket ophav vore tanker har.

Derfor mente Grundtvig, ikke kun fordi han selv havde små børn langt op i sin alderdom, at der var grund til at få sandhed og løgn sat på plads fra starten.

Han vidste fra sit eget liv, at tro og tvivl vandrer side om side i et menneskeliv, og at noget at det letteste i en travl hverdag er at glemme at tænke over, hvem af dem, der bestemmer i dag.

Derfor bliver vi, hver gang vi holder dåb, og hver gang, vi holder gudstjeneste, mindet om, at vi både skal holde os til og holde os fra.

Og at det aldrig er en kamp, der kan afgøres en gang for alle. Men at Gud lod sin søn blive menneske for at tage kampen op på vore vegne.

Jesus kan i dag som den eneste dømme mellem sandhed og løgn.

Fordi han som den eneste bærer sandheden med sig i menneskeklæder.

Vi får lov til at dele den.

At tage den på.

Men vi kan aldrig gøre den til vores egen.

Som vi aldrig kan gøre troen til vores egen.

Den er altid Guds.

Jesus tager i dag kampen op mellem sandhed og løgn. Det går vildt til, for løgneren giver ikke op uden kamp.

Men selvom vi holder fastegudstjeneste i en sort hvid vinter, så kan vi dag gøre det i troen på, at påskemorgens mange nuancer vil sejre.

Troen på, at vi i dåben har fået lov til at leve vort liv i lyset fra disse Guds påskefarver.

Farver, der ikke har tid.

AMEN